

สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

นวนิยายแห่งการค้นหาคำเป็นอิสระ
ท่ามกลางแสงสวี่ระหว่งภาพฝันกับความคิดคำนึง

ชายผู้เขียนหนังสือ ได้ไม่เก็บใจจดหน้า

พีชา รัตนานคร
A NOVEL

ชายผู้เขียนหนังสือได้ไม่เกินเจ็ดหน้า • พิชชา รัตนานคร

พิมพ์ครั้งที่ 1 : สำนักพิมพ์มติชน, กุมภาพันธ์ 2559

ราคา 180 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

พิชชา รัตนานคร. ชายผู้เขียนหนังสือได้ไม่เกินเจ็ดหน้า. กรุงเทพฯ : มติชน, 2559. 224 หน้า.

1. นวนิยายไทย I. ชื่อเรื่อง.

885.913

ISBN 978 - 974 - 02 - 1464 - 9

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคนาพ, สุพจน์ แจ่มแจ้ง, สุราตี ศรีสุวรรณ,
ปียชนัน สุทธิทรัพย์, ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, นงนุช สิงหเดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : กิตติวรรณ เกียรติไธยา

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : รุจิรัตน์ ทิมวัฒน์, อพิสิทธิ์ ชีระจาวงวรรณ

บรรณาธิการบริหาร : สุจิตต์ชน บุนปาน • บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : พัลลภ สามสี

บรรณาธิการเล่ม : โมนต์สวัสดิ์ศรี • นักศึกษาฝึกงาน : สลิลทิพย์ ดอกทอง

พิสูจน์อักษร : บุญพรม มีชนะ • กราฟิกเลย์เอาต์ : ชุติพร เสถียรวงศ์

ออกแบบปก-ศิลปกรรม : วีระวัฒน์ ปัญญาเมือง • ประชาสัมพันธ์ : ตริศนา น้อยสี

หากท่านต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ

เพื่อมอบให้วัด ห้องสมุด โรงเรียน หรือองค์กรการกุศลต่างๆ

โปรดติดต่อโดยตรงที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3353 โทรสาร 0-2591-9012

สำนักพิมพ์มติชน

www.matichonbook.com

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) : 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิวถ์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235 โทรสาร 0-2589-5818

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองงานเตรียมพิมพ์ บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิวถ์ 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2400-2402

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด 27/1 หมู่ 5 ถนนสุขาประชาสรรค์ 2 ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด

จังหวัดนนทบุรี 11120 โทรศัพท์ 0-2584-2133, 0-2582-0596 โทรสาร 0-2582-0597

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิวถ์ 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3350-3353 โทรสาร 0-2591-9012

Matichon Publishing House a division of Matichon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannaruean Rd., Prachanivate 1, Chatuohak, Bangkok 10900 Thailand

หนังสือฉบับนี้พิมพ์ด้วยหมึกที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

เพื่อปกป้องธรรมชาติ สดงามให้รอบรู้ สดชื่นสดใสด้วยผู้อ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

เพราะทางเดินชีวิตของแต่ละคนหาได้เหมือนกันเสมอไป ทั้งการมองหาจุดหมาย การแสวงหาตัวตน ยอกย้อนถึงความพยายามก้าวพ้นวัฏจักรที่มองไม่เห็น ด้วยหากยิ่งดิ้นหนี ยิ่งมัดแน่นจนยากจะหลุดพ้น

และบนหนทางเดียวกัน แม้ภาพฝันที่ควบคู่ไปกับการใช้ชีวิตจะเปล่งประกาย กระนั้นต่อให้ความคว้าจึกชอร์จากแง่มุมของความฝันได้ คำถามต่อไปก็คือ...สิ่งนั้นจะทำให้เราพบเห็นจุดมุ่งหมายในชีวิตได้ละหรือ

นวนิยาย “ชายผู้เขียนหนังสือได้ไม่เกินเจ็ดหน้า” ก่อกำเนิดจากปลายปากกาของ “พิชชา รัตนานคร” นักเขียนผู้ก้าวสู่ถนนสายวรรณกรรมอย่างจริงจัง จึงถือเป็นกุญแจสำคัญที่ไขปริศนาจากคำตอบของการใช้ชีวิตได้เป็นอย่างดี

เริ่มเรื่องจากชายหนุ่มชนชั้นกลาง ยึดการทำงานนอกกรอบอย่างเป็นวิสัย ใช้ชีวิตตามแต่งงานเขียนจะประดังไว้ ชีวิต

จากใจผู้เขียน

หลายปีก่อน กรุงเทพฯ เคยหนาวขนาดที่วัดอุณหภูมิดีได้สิบเอ็ดองศาเซลเซียสบนถนนงามวงศ์วาน ผมจำบรรยากาศของปีนั้นได้ อากาศเย็นชื้นมัน แดดเที่ยงอบอุ่น ผู้คนสุขสันต์อยู่กลางแจ้ง กรุงเทพฯ ดูไม่เหมือนกับกรุงเทพฯ อย่างที่คุ้นเคย ผมชอบฤดูหนาวปีนั้น ชอบกลิ่น ชอบสัมผัส ชอบความรู้สึกและเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นของมันก่อนที่จะผ่านไป กรุงเทพฯ กลับเข้าสู่อุณหภูมิปกติในปีถัดมา และมหานครแห่งนี้ก็ไม่เคยมีหน้าหนาวแบบนั้นอีกเลย

หลังจากนั้นผมก็ได้ผ่านหนาวมาอีกหลายหนาว หนาวยะเยือก หนาวติดลบ หนาวยอดดอย หรือกระทั่งหนาวที่ไม่หนาว แต่ก็ไม่มีหนาวไหนเหมือนกับสิบเอ็ดองศาฯ ของกรุงเทพฯ ปีนั้นอีกแล้ว ผมคิดถึงหนาวนั้น แม้จะรางเลือนจนเกือบจะ

ผมไม่รู้ว่าคุณเจ๋อเหลียนในการดูแลของยุ่งแต่ละครั้งนานเท่าไร แต่ผมนั่งมองยุ่งเกาะอยู่บนแขนชายคนนั้นมาครบหนึ่งนาทิล้วนแล้ว ผมไม่รู้จักเขา เราไม่รู้จักกัน เป็นเพียงคนสองคนที่บังเอิญนั่งติดอยู่ในบาร์ข้างกันโดยไม่ได้นัดหมาย ทั้งคู่เป็นเพียงตัวประกอบของกันและกัน บทเล็กๆ ไม่มีบทพูด ไม่ได้สลักสำคัญกับเนื้อเรื่องประหนึ่งร่วมจิวเสียบแก้วคือกทะเล การมีอยู่เพียงแต่ช่วยแต่งฉากในบาร์คืนวันพุธไม่ให้เรียบจนเกินไป

ยุ่งตัวนั้นบินจากไปตอนที่หน้าปัดนาฬิกาบอกเวลาสี่ทุ่มสี่สิบนาที เป็นเวลาเดียวกับที่ผมนั่งอยู่ที่นี้ได้ครบชั่วโมง เบียร์หนึ่งลิตรครึ่งกับหนึ่งชั่วโมง สดส่วนกำลังพอเหมาะสำหรับบรรเทาความว่างเปล่าของวันพอดิ ไม่มากหรือน้อยจนเกินไป

ทุกอย่างเริ่มต้นเมื่อสิบโมงเช้าวันนี้หลังเสียงโทรศัพท์

ผมเกิดในครอบครัวระดับกลางชนาคนกะทัดรัด พ่อ แม่ และ ลูกชายคนเดียว วยเด็กถูกส่งไปเติบโตกับปู่ ย่า ในอำเภอไกล ปีนที่แย่งที่ลำบาก ผมเริ่มต้นจำความได้ที่นั้น เป็นเด็กท้องถิ่น เต็มตัวจนถึงชั้นมัธยมผมค่อยกลับมาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ

ชีวิตในกรุงเทพฯ ผมแปลกแยก เป็นเด็กเงียบๆ ของชั้นเรียน นั่งกลางห้องแบบที่ครูจะกวาดตาเลยผ่าน ไม่โดดเด่นในด้านไหน ไม่ว่าดีหรือไม่ดี การเรียนไม่โดดเด่น เล่นกีฬาไม่เก่งดนตรีไม่ได้ ด้วยประสบการณ์ชีวิตช่วงประถมแตกต่างจากเพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ผมไม่เล่นเกม ไม่มีเครื่องแฟมิกอม ซูเปอร์แฟมิกอม หรือเมกาไดร์ฟ ไม่มีเกมบอย ไม่มีเกมเกียร์ ไม่มีรถบังคับ ไม่มีของเล่นตามสมัยนิยม โตมากับทุ่งนาป่าเขา กองนิตยสารกุลสตรี นิตยสารวีดิเตอร์ส ไคเจสท์ พล นิกร กิมหงวน

เจ้าแมวย้ายเข้ามาอยู่กับผมได้สองอาทิตย์แล้ว

สามวันหลังจากได้เจอมันในห้องทุกวัน เช้าวันที่สี่ผมก็ซื้ออาหารแมวมาไว้แทนบู้อัดฉีกฝอย และเย็นวันนั้นมันก็ย้ายเข้ามาอย่างเป็นทางการ

ชีวิตในห้องหลังจากมันมาอยู่ดำเนินไปอย่างเรียบง่าย กินข้าวเช้าพร้อมกัน เสร็จจากข้าวเช้าผมก็นั่งทำงาน ส่วนมันจิบหลับ ล่วงไปถึงพักเที่ยง บ่ายโมงผมหาอะไรกิน มันหายไปจากห้อง แล้วช่วงสักหนึ่งถึงสองทุ่มที่ผมเลิกงานกะสองมันก็กลับมากินข้าวเย็นพร้อมกัน ถ้าคืนไหนผมเปิดโทรทัศน์ดูหนังมันก็นั่งดูด้วย แต่ถ้าผมอ่านหนังสือหรือทำงาน มันก็จะปลุกตัวไปนอน แล้วพอเช้าก็วนวัฏจักรอย่างนี้ใหม่ไปจนครบสิบสี่รอบ

แต่ในด้านความสัมพันธ์ ผมกับเจ้าแมวไม่มีอะไรคืบหน้า

4

ผมชอบว่ายน้ำ การว่ายน้ำเป็นหนึ่งในวิธีผ่อนคลายที่สุด
ของผม

ผมค้นพบความจริงข้อนี้เมื่อครั้งเรียนมหาวิทยาลัย สอง
ร้อยเมตรแรกอาจยังกระปัดกระบวน แต่หลังจากนั้นมันคือรูป
แบบหนึ่งของการทำสมาธิ หัวว่างเปล่า ไม่คิดอะไรออกแวก
เหลือเพียงแต่การนับจังหวะหายใจ วาดแขนว่ายไปเรื่อยๆ จน
กว่าจะท้องก๊ว้น้ำซึบแล้วก็ขึ้นจากสระ อาบน้ำล้างตัว สมอง
ปลอดโปร่ง เลือดลมสูบฉีด กินอาหารดีๆ อีกสักมื้อก็สมบูรณ์แบบ
แบบ กลับไปทำงานไหลลื่น อะไรที่เคยอุดตันคิดไม่ออกก็จะ
ทะลักพรุ้งพรุ้งออกมาเอง

สระว่ายน้ำจึงเป็นเงื่อนไขของที่พักสำหรับผม เช่นเดียว
กับตัวนกที่ไม่อาจหารังได้ไกลแหล่งน้ำ ผมเลือกอพาร์ทเมนต์

5

แดดสายของวันอาทิตย์ทอดแสงอ่อนฉาบบางส่วนของ
ตัวผมที่นั่งอยู่บนม้านั่งยาว เบื้องหน้าเป็นบึงน้ำระยิบระยับ
ประกายแดด ต้นหูกระजงด้านหลังแผ่จักรมาบังแดดให้ผมอีก
บางส่วนของเสื้อ

ต้นหูกระจง...ไม่ใช่ต้นตาเบบูญา

ล้มเหลวอีกหนึ่ง

ผมออกตามหาหญิงสาวในความฝันด้วยความเป็นไปได้
ได้พอๆ กับงมเข็มในมหาสมุทร ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเข็มเล่มนั้น
ตกลงที่ไหน แปซิฟิก แอตแลนติก หรือว่าอินเดีย สิ่งที่ผมรู้มี
เพียงใบหน้ากับเสียงของเธอในความทรงจำเท่านั้น เลื่อนลอย
จนไม่อาจหาใครเจอ แต่ผมก็เชื่อว่าบางอย่างจะนำทางให้เราได้
เจอกันเหมือนเช่นในฝัน ผมจึงเริ่มจากสวนสาธารณะ สวน

ผมรู้สึกตัวอีกครั้งในอีกหนึ่งเดือนถัดมา

หนึ่งเดือนนับตั้งแต่ผมสวนกับเชอบนรถเมล์

หนึ่งเดือนที่ผมไม่เคยฝันถึงเธออีกเลย

ไม่ใช่ฝันคืนสติจากการสลบไสลหรือนิทราอันยาวนาน
แต่มันคือการที่สำนึกรับรู้กลับคืนสู่ร่างของผมเป็นครั้งแรก
ระหว่างนั้นโลกหยุดการเคลื่อนไหวในสำนึกของผม ทุกอย่าง
ดำเนินไปด้วยสัญชาตญาณ กิน นอน ขับถ่าย ทั้งหมดเกิดขึ้น
โดยที่ผมไม่รู้ตัว และจำอะไรไม่ได้เลยที่ผมผ่านมันมาได้อย่างไร

แต่การรู้สึกตัวก็ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น มันเป็นเพียงรู้สึก
ตัวในซากร่างที่ซึมเศร้า ทุกอย่างล้วนจิตจางไร้ความหมาย ผม
หาเหตุผลในการดำรงอยู่ของตัวเองไม่ได้ ตื่นเพื่ออะไร หรือหลับ
เพื่ออะไร ยังคงว่างเปล่าอยู่ในความมืดมน แต่การยื้อให้ทุกอย่าง

7

สี่ทุ่มเจ็ดนาที่...

สามนาที่ให้หลังจากครั้งล่าสุดที่ผมเหลือบดูนาฬิกา ก่อน
ที่ถัดไปอีกห้านาที่ผมจะหันกลับไปดูมันอีกครั้ง

สี่ทุ่มสิบสอง เจ้าแมวยังไม่กลับ ในห้องมีเพียงผมกับ
อาหารเย็นชืดวางอยู่บนโต๊ะ

แกงเขียวหวานไก่ใส่ลูกชิ้นกุ้ง ไม่ใส่มะเขือ

ผมไม่ชอบมะเขือ ไม่ชอบทั้งรสชาติและรสสัมผัสของมัน
แต่มะเขือเป็นส่วนหนึ่งของแกงเขียวหวาน ซึ่งในบางครั้งผมก็
ชอบแกงเขียวหวานเหมือนที่ชอบลูกชิ้นกุ้ง แต่ลูกชิ้นกุ้งก็ไม่เคย
ปรากฏอยู่ในแกงเขียวหวาน ทั้งสามอย่างขัดแย้งในตัวเองและ
กัน แกงเขียวหวาน ลูกชิ้นกุ้ง และไม่ใส่มะเขือ ในวันที่เวลาว่าง
เหลือเฟือ ผมเลยทำให้ทั้งหมดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ล่วงเข้าเดือนที่สองของการฝึกงาน เมษายน วันหายไปกับ สงกรานต์หนึ่งอาทิตย์ หยุดราชการสามวันผนวกเสาร์-อาทิตย์ อีกสองวัน และเมื่อวันลาพักร้อนอีกคนละวันสองวัน อาทิตย์นั้น ไม่มีใครมีกะใจทำงานและหยุดกันไปเกินครึ่งออฟฟิศ สภาพจริงแท้ของออฟฟิศอื่นไม่ใช้กับออฟฟิศของบริษัทเทรตติ้งแห่งนี้ ที่นั่นทุกคนยังคงหัวปั่นหัวหมุนในอัตราเท่าเดิม วันพักร้อนที่บวกเพิ่มจากวันสงกรานต์ไม่ได้รับการอนุมัติในทุกกรณี ทุกคนยังต้องมาทำงานจวบจนถึงนาทีสุดท้ายก่อนราชการสั่งให้หยุด

สัปดาห์นั้นผมยังคงตื่นเช้า นั้รงรถไปทำงาน เผาเวลาแปด ชั่วโมงในห้องเก็บเอกสาร ตารางเวลาเหมือนเดิม ทุกกระเบียด กะใจทำงานยังคงอยู่ครบถ้วน นั้รงรอให้มีใครเดินเข้ามาถามหา เอกสาร ไม่ได้ตื่นเต้นกับวันหยุดยาวที่รออยู่ ผมไม่มีโปรแกรม

รถวิ่งไปบนคำคืนของถนนพระรามสองขาออก ยามนั้น ถนนมีที่ว่างเหลือเพื่อให้รักษาความเร็วได้สม่ำเสมอ ด้วยความเร็วเฉลี่ยที่ 120 กิโลเมตรต่อชั่วโมงจากกรุงเทพฯ เราจะถึง หัวหินได้ภายในเวลาสองชั่วโมง ผมเป็นคนขับ กันยายนหานี้ให้ผมตั้งแต่ออกจากร้าน เป็นการทดสอบใบขับขี่ครั้งแรกของผมนับตั้งแต่ได้มา

กันยายนังเรียบ กอดขาพิงกระจก มองเหม่อออกไปในความมืดรายทาง ไม่พูดอะไรเลยนับตั้งแต่ขึ้นรถ ทั้งผมไว้กับ ถนนและอัลบั้ม A Night at the Opera ของวง Queen ซีดีแผ่นเดียวที่พี่พลอยมีติดรถ รสนิยมดนตรีสวนทางกับภาพภายนอกจนอาจนับเป็นความมหัศจรรย์

การขับรถฟังเพลงไปบนถนนสายยาวอย่างนี้มันเหมือน

วันจันทร์ต่อมาหลังวันเกิดของเธอ กันยาไม่ได้มาฝึกงาน และก็เช่นเดียวกับวันอังคาร เธอหายไป ผมติดต่อเธอไม่ได้ หมายเลขที่ก้านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้ ระบบอัตโนมัติของเครือข่ายโทรศัพท์ตอบ ผมทำอะไรไม่ได้นอกจาก กดวางสาย

วันพุธรุ่งขึ้น พักกลางวัน หลังยังคงไม่มีปฏิริยามาจาก กันยา ผมก็กดลิฟต์ขึ้นไปที่ชั้นสิบห้า

บริษัทสื่อโฆษณาตอนเที่ยงตรงคนยังเต็มออฟฟิศ แม้จะไม่วุ่นวายระดับขาวิด แต่ทุกคนก็ยังทำงานกันอยู่ ผมไป ยืนแก้ๆ กังๆ อยู่ตรงประตูทางเข้า สถานะเด็กฝึกงานทั้งของ ผมและของกันยาทำให้ผมไม่มั่นใจที่จะบุ่มปามเข้าไปถามหา เธอกับรีเซพชันเลย ได้แต่ชะเง้อผ่านกระจกติดฟิล์มซุ่นและ

11

สองทุ่มห้าสิบเก้า ผมกลับถึงห้อง นาที่สุดท้ายก่อนหน้าฬิกา
จะเข้าสู่สามทุ่ม เจ้าแอมวรออยู่แล้ว เป็นเงาดำอยู่หน้าซามข้าวที่
ว่างเปล่า ในความมืดตอนที่ผมเปิดประตูเข้ามาเป็นจังหวะที่มัน
กำลังจะลุกเดินหนีจากความว่างเปล่าตรงหน้าพอดี วินาทีสุดท้าย
ก่อนที่มันจะเลิกรอ

“เออ เตี้ยวเที้ยวให้ เห็นไหม ไม่ได้ปล่อยให้แกอด
ข้าวเย็น”

เจ้าแอมวร้องเหมียวให้กับความหวาดหวั่นนั้น แขนงหน้า
มองผมที่เทอาหารแอมวโดยยังสะพายกระเป๋าวะรุงพะรัง

อาหารพร้อมแล้ว แต่เจ้าแอมวยังไม่ยอมกิน มันนั่งมอง
ผมที่กลับไปจัดการกับตัวเองที่เพิ่งมาถึงห้องให้เรียบร้อย ถอด
รองเท้า วางกระเป๋าล้างหน้า ล้างมือ ต้มน้ำ แกะห่อบะหมี่กึ่ง

12

หลังการหายตัวไปของหัวเป็ด บางครั้งผมก็จะมาสตาร์ตรถ
เวสป้าที่เขาจอดทิ้งเอาไว้บ้าง เสียบบุกญแจ เขี่ยบคันสตาร์ต
บิดคันเร่ง ปล่อยให้เครื่องยนต์ได้ทำงานไปสักนาทีสองนาที
แล้วดับเครื่อง นอกเหนือจากที่กุเกิลได้บอกไว้ว่าจะช่วยไม่ให้
มันกลายเป็นซากปรักหักพังแล้ว ส่วนหนึ่งเป็นเพราะความเห็นใจที่มี
ต่อสก็อตเตอร์หลังยุคคันนี้ที่อู่อยู่ มันก็ถูกพามาทิ้งไว้ในสถานที่
แปลกหน้าโดยเจ้าของไม่เคยกลับมาอธิบายอะไรอีกเลย อาจจะ
เพื่อเจ้ออยู่สักหน่อยแต่ผมเห็นภาพของบาสเซต ฮาวด์แก้ว ที่
คอยผงกหัวขึ้นมามดูทุกครั้งที่ได้ยินเสียงคนเดินผ่านจากเวสป้า
สีครามคันนั้น แม้จะเป็นเพียงมอเตอร์ไซค์ก็ไม่ควรต้องมาลงเอย
เช่นนี้ ผมก็เลยอยากช่วยเท่าที่พอจะช่วยให้ได้ แต่การสตาร์ตเครื่อง
และปิดฝืนไม่ได้เตือนรอนผมเท่าไรหรอก

ตอนที่ผมตื่นขึ้นมาเจ้าแมวก็นิไม่อยู่แล้ว ทั้งไว้เพียรรอยบูม และเศษขนร่วงอยู่ตรงที่มันเคยนอน ผมลุกขึ้นต้มน้ำแก้วโต อาบน้ำเรียกความสดชื่นให้ตัวเองสำหรับวันแรกของอายุใหม่ ทำมือเซ่ง่ายๆ กินไปคนเดียวยพลางๆ พอหมดมือก็เริ่มชีวิต ต่อจากเมื่อวาน หยิบงานที่ค้างมาทำ นั่งพิสูจนอักษรหนังสือเล่มนั้นไปเรื่อย ๆ จนถึงคำเจ้าแมวก็นิยังไม่กลับมา ผมรอจนถึงสี่ทุ่ม เมื่อยังไม่มียี่แววก็นิเล็ก กินมื่อเย็นตามลำพังแล้วเข้านอน เจ้าแมวก็นิหายตัวไปเช่นนี้ครั้งหนึ่งก่อนจะกลับมาในเช้าวันถัดไป

แต่เช้าถัดไปครั้งนี้มันก็นิยังไม่กลับมา ห้องยังไร้เงาเจ้าแมวก็นิในวันรุ่งขึ้น อาหารที่เทไว้ก่อนเข้านอนก็นิยังเต็มชามอยู่เหมือนเมื่อคืนวันนั้น ผมไม่มีอารมณ์ทำงาน สมาธิหายไปพร้อมกับ

เกี่ยวกับผู้เขียน

พิชา รัตนนคร

เกิดและโตที่กรุงเทพมหานคร

จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คลุกคลีอยู่กับการทำหนังสือโดยไม่ปรากฏเครดิตมาแล้ว
หลายเล่ม

นวนิยายเรื่อง “ชายผู้เขียนหนังสือได้ไม่เกินเจ็ดหน้า”
คือผลงานเขียนเล่มแรกที่ลงชื่อออกหน้าออกตาอย่างเป็นทางการ

ชีวิตคนเรา

จะต้องเจอกับการหายไปของใครบางคนสักทีครั้ง
แต่ละครั้ง ก็ยาวนานเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่หรือเปล่า

การหายไปครั้งที่หนึ่ง

จะนำไปสู่การหายไปครั้งที่สองและครั้งที่สามหรือไม่

และอะไรคือจุดเริ่มต้น

ของปฏิกิริยาลูกโซ่จากปรากฏการณ์ดังกล่าว

ความจริง หรือความฝัน หรือทั้งสองสิ่งซึ่งคู่ขนานกันแต่
ที่ทำให้ชายหนุ่มคนหนึ่งต้องพบใครบางคน
ก่อนจะต้องลาจากเพื่อพบใครอีกคนอยู่ร่ำไป

ISBN 978-974-02-1464-9

9 789740 214649

180.-

นวนิยายไทย

www.matichonbook.com